

løfter, og derfor har regeringen selvfølgelig et troværdighedsproblem.

Men som SF's ordfører sagde, er teksten jo nærmest skrevet direkte af efter SF's eget parti-program, og jeg kan derfor meddele, at Fremskridtspartiet ikke kan støtte forslaget til vedtagelse, selv om der er punkter i det, som vi godt kan støtte. Faktisk er det sådan, at vi er enige i hele forslaget bortset fra det sidste afsnit, og det er netop det, der gør, at vi ikke kan stemme for forslaget.

Tove Videbæk (KRF):

Et samfunds holdning til de svageste er målestokken for dets medmenneskelighed, og vi skal hjælpe de svage grupper, der har svært ved at trænge igennem med deres behov. Det gælder bl.a. misbrugere, psykisk syge, ufødte liv, senile demente samt ældre, syge og børn, som er nævnt her.

De ældre er gamle nok til at bestemme selv. De har krav på en værdig tilværelse, og hjemmepæje og boligtilbud skal indrettes trygt og efter deres ønsker. Der skal være tilstrækkeligt med plejehjemspladser til de ældre, der har behov for omfattende pleje eller konstant overvågning. Ophold på venteaftdeling eller på hospital efter endt hospitalsbehandling er uværdigt, og der skal være gode muligheder for at oprette og drive private plejehjem med offentlig tilskud.

I sygehusplanlægningen skal der lægges vægt på at bevare de små, lokale sygehuse. Man må ingen omstændigheder tabe det medmenneskelige af syne i planlægningen. Syge mennesker har brug for et miljø, de kan overskue, og hvor der samtidig er mulighed for hyppig kontakt med deres pårørende. Bl.a. derfor må man arbejde for oprettelse og bevarelse af små enheder, også på sygehusområdet, og lægernes uddannelse og arbejdstider er vi nødt til at gøre noget ved. Det er ikke nok bare at øse flere penge i sygehusystemet.

Det er også vigtigt, at sundhedssektoren fungerer aktiverende, så sygdomsbehandling ikke opleves som noget mystisk, men lægger op til, at patienten selv deltager aktivt i sin egen behandling og pleje. Vejledning i egenomsorg vil generelt set give forbedrede resultater i den samlede behandling.

I oplægget står der om børn, at alle forældre skal have ret til en pasningsmulighed for de små børn. Hvis dette blot handler om pasningsgaranti og en bevidstløs udbygning af institu-

tioner, er vi imidlertid ikke med på det. Vi ønsker, at hver familie skal have et reelt frit valg til selv at bestemme, hvordan de vil have deres barn passet. Om det skal ske i offentligt eller privat regi, skal være deres eget valg, for først på den måde får forældrene ret til en pasningsmulighed for små børn efter familiens eget ønske.

Familien er samfundets naturlige grundlag, hvor den enkelte samler energi og inspiration til at deltage aktivt i samfundslivet. Familien er den vigtigste fællesskabsenhed, fordi den i særlig grad forener omsorg, oplæring, solidaritet og ansvar.

Kristeligt Folkeparti vil gerne være med til at forbedre forholdene for de ældre, de syge, børnene og familierne på alle områder, og en stor del af dette forslag til vedtagelse kan vi faktisk gå ind for. Men vi kan ikke gå ind for forslaget som helhed.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg vil først og fremmest gerne sige tak for, at det store flertal i Folketinget, som tilfældet også har været de foregående år, er enige med regeringen i, at det er den rigtige fremgangsmåde, at vi nu fører forhandlinger og fører dem uden meget præcise bindinger fra Folketinget, som kan gøre det kompliceret at nå frem til et resultat.

Så vil jeg sige til hr. Touborgs forslag til vedtagelse: Jo, jo, jo, man kan selvfølgelig godt lege med ordene, men mener regeringen ikke, hvad regeringen selv har skrevet? Jo, det gør regeringen. Men som hr. Klaus Hækkerup sagde, var det jo et 4-årigt program, regeringen lagde frem, og det er selvfølgelig sigtepunktet i det, vi foretager os.

Jeg tror i øvrigt ikke, der vil være stor uenighed med amterne og kommunerne om, at det også er sigtepunktet for dem, og hvis det er tilfældet, er der overhovedet ikke nogen anledning til at vedtage noget som helst i dette Folketing. Men man kunne måske få indtryk af, når man hører SF's ordfører, at der er en forestilling om, at man for første gang i verdenshistorien kan gennemføre et 4-års-program på ét år, og det vil jeg advare imod.

Jeg vil også advare imod det ud fra det synspunkt, hr. Søvnaldal i flere omgange var inde på: Jamen er det det offentlige forbrug, der belaster betalingsbalancen? Det var ligesom et hovedargument, at når det nu ikke var tilfældet i så høj grad som det private forbrug, var der ikke